

Środa, 6 lipca 2016 r.

P8_TA(2016)0309

Przygotowania powyborczej rewizji WRF na lata 2014–2020: wkład Parlamentu przed wnioskiem Komisji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie przygotowania powyborczej rewizji WRF na lata 2014–2020: wkład Parlamentu przed wnioskiem Komisji (2015/2353(INI))

(2018/C 101/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 311, art. 312 i art. 323 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 2,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) 2015/623 z dnia 21 kwietnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1311/2013 określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej ⁽³⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 kwietnia 2014 r. w sprawie negocjacji dotyczących WRF na lata 2014–2020: wnioski i dalsze działania ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie stosunków Parlamentu Europejskiego z instytucjami reprezentującymi rządy krajowe ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 19 listopada 2013 r. w sprawie WRF na lata 2014–2020 ⁽⁸⁾ i w sprawie porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lipca 2013 r. w sprawie porozumienia politycznego w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽²⁾ Dz.U. L 103 z 22.4.2015, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0378.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0599.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0455.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0456.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 75 z 26.2.2016, s. 47.

Środa, 6 lipca 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2013 r. w sprawie wieloletnich ram finansowych⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2012 r. w celu pozytywnego zakończenia procedury zatwierdzania wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020⁽²⁾
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie inwestowania w przyszłość – nowych wieloletnich ram finansowych (WRF) na rzecz Europy konkurencyjnej, zrównoważonej i sprzyjającej integracji społecznej⁽³⁾,
 - uwzględniając załączone do WRF wspólne oświadczenie międzyinstytucjonalne w sprawie uwzględniania aspektu płci,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 15 czerwca 2016 r. w sprawie śródkresowego przeglądu wieloletnich ram finansowych,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Spraw Konstytucyjnych, a także Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0224/2016),
- A. mając na uwadze, że obecne wieloletnie ramy finansowe (WRF) zostały po raz pierwszy przyjęte na podstawie nowych postanowień Traktatu z Lizbony, w myśl których Rada, stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą, jednomyślnie przyjmuje rozporządzenie w sprawie WRF po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego;
- B. mając na uwadze, że aktualne WRF, które uzgodniono w 2013 r., odzwierciedlają priorytety Unii w czasie ich przyjmowania; mając na uwadze, że w nadchodzących latach UE będzie nadal stawać w obliczu wyzwań, których nie przewidziano w czasie, gdy WRF były przyjmowane; mając na uwadze, że choć liczba priorytetów finansowych UE zwiększyła się, WRF pozostały niezmiennicze;
- C. mając na uwadze, że aby zapewnić nowym WRF legitymację demokratyczną oraz aby nowa Komisja i nowo wybrany Parlament mogły potwierdzić i ponownie ocenić polityczne i budżetowe priorytety UE poprzez odpowiednie dostosowanie WRF, Parlament zwrócił się o wprowadzenie powyborczej klauzuli rewizyjnej;
- D. mając na uwadze, że porozumienie w sprawie WRF na lata 2014–2020 było wynikiem długich i żmudnych negocjacji, które odbywały się w bardzo trudnej sytuacji społecznej, gospodarczej i finansowej; mając na uwadze, że w rezultacie ogólny poziom WRF został faktycznie obniżony w porównaniu z poprzednim okresem programowania;
- E. mając na uwadze, że w obliczu politycznej niemożności wprowadzenia zmian do ogólnych danych liczbowych WRF, które były przedmiotem decyzji Rady Europejskiej, Parlament skutecznie wynegocjował włączenie do rozporządzenia w sprawie WRF konkretnego artykułu odnoszącego się do obowiązkowego i kompleksowego przeglądu/ rewizji WRF, ustanowienie nowych i wzmocnionych przepisów dotyczących elastyczności oraz utworzenie Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych;

Ramy prawne i zakres śródkresowego przeglądu/ śródkresowej rewizji

1. przypomina, że zgodnie z art. 2 rozporządzenia w sprawie WRF, do końca 2016 r. Komisja przedstawi obowiązkowy przegląd funkcjonowania WRF, z pełnym uwzględnieniem aktualnej sytuacji gospodarczej oraz najnowszych prognoz makroekonomicznych, jak również, że przeglądowi temu będzie, w stosownych przypadkach, towarzyszyć wniosek ustawodawczy dotyczący rewizji rozporządzenia WRF;
2. uważa w tym względzie, że o ile celem przeglądu jest ocena funkcjonowania WRF w kontekście ich realizacji, nowych warunków gospodarczych i innych nowych okoliczności, i że jako taki przegląd mógłby utrzymać ustawodawcze status quo, to jednak rewizja wiąże się ze zmianą rozporządzenia w sprawie WRF, co obejmuje także (poza przepisami ustawodawczymi) pułapy WRF, z należytym poszanowaniem art. 312 TFUE i ograniczeń co do zakresu rewizji WRF przewidzianych w ostatnim zdaniu art. 2 rozporządzenia w sprawie WRF; przypomina, że artykuł ten stanowi, iż pule środków finansowych wcześniej przydzielone poszczególnym krajom nie zostaną w drodze takiej rewizji zmniejszone; podkreśla, że nie określono żadnych innych ograniczeń rewizji WRF, więc skorygowanie w górę pułapów środków WRF

⁽¹⁾ Dz.U. C 36 z 29.1.2016, s. 49.

⁽²⁾ Dz.U. C 68 E z 7.3.2014, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 89.

Środa, 6 lipca 2016 r.

jest możliwe; w tym kontekście podkreśla, że art. 323 TFUE wymaga zapewnienia dostępności środków finansowych umożliwiających Unii wypełnianie jej zobowiązań prawnych wobec stron trzecich;

3. przypomina, że art. 311 TFUE stanowi, iż Unia pozyskuje środki niezbędne do osiągnięcia swoich celów i należytego prowadzenia swoich polityk; w związku z tym uważa, że gdyby w wyniku przeglądu stwierdzono, że obecne pułapy są zbyt niskie, to postanowienia prawa pierwotnego wymagałyby podniesienia tych pułapów;

4. podkreśla, że art. 17 rozporządzenia w sprawie WRF przewiduje możliwość rewizji WRF w przypadku nieprzewidzianych okoliczności; zauważa skalę kryzysów, które nawiedziły Unię od czasu przyjęcia aktualnych WRF w 2013 r.;

5. podkreśla, że niniejsza rezolucja ma przedstawić analizę czysto budżetowych aspektów funkcjonowania WRF i że nie będzie ono poruszało kwestii podstaw prawnych ustawodawstwa sektorowego; zauważa jednak, że wiele polityk i programów UE zawiera swoje własne wymogi dotyczące przeglądu/ rewizji, zaplanowanych głównie na 2017 r.;

I. Przegląd WRF – ocena pierwszych lat funkcjonowania

6. uważa, że przegląd WRF w 2016 r. powinien uwzględniać szereg poważnych kryzysów i nowych inicjatyw politycznych – wraz z ich odnośnymi konsekwencjami budżetowymi – których nie przewidziano w momencie przyjmowania WRF; odnotowuje m.in. kryzys migracyjny i uchodźczy, sytuacje wyjątkowe poza granicami Unii, kwestie związane z bezpieczeństwem wewnętrznym, kryzys w rolnictwie, finansowanie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), kryzys w zakresie płatności w budżecie UE, utrzymujący się wysoki poziom bezrobocia, zwłaszcza wśród młodzieży, a także ubóstwo i wykluczenie społeczne; ponadto wskazuje na niedawne międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu i rosnącą presję na politykę rozwojową; zauważa, że w celu sfinansowania dodatkowych palących potrzeb uznano za konieczne bezprecedensowe skorzystanie z dostępnych w WRF mechanizmów elastyczności i instrumentów szczególnych, jako że pułapy WRF w niektórych działach okazały się zbyt ograniczone; jest zdania, że w ciągu ostatnich dwóch lat możliwości WRF zostały zasadniczo wyczerpane;

7. podkreśla, że budżet UE musi odzwierciedlać priorytety polityczne i strategiczne polityki UE oraz zapewniać równowagę między długoterminowymi priorytetami a nowymi wyzwaniem; podkreśla w związku z tym kluczową rolę, jaką musi odegrać budżet UE w realizacji wspólnie uzgodnionej strategii „Europa 2020”, która stanowi główny cel i nadrzędny priorytet; uważa zatem, że przegląd WRF powinien objąć analizę jakościową tego, czy i w jakim zakresie cele ustanowione w tej strategii zostały osiągnięte; domaga się, by ocena ta została połączona z prognozą pokazującą, czy zasoby finansowe przeznaczone na wsparcie tej strategii przez pozostały okres aktualnych WRF będą wystarczające do jej pomyślnej realizacji;

A. Główne wydarzenia i wyzwania

Kryzys migracyjny i uchodźczy

8. podkreśla, że konflikty w Syrii, na Bliskim Wschodzie i w kilku regionach Afryki mają konsekwencje humanitarne i migracyjne o bezprecedensowej skali; przypomina, że wydarzenia te bezpośrednio wpłynęły na UE, czego przejawem jest ponad milion uchodźców, którzy dotarli do Europy w samym tylko 2015 r., a w najbliższych latach spodziewany jest dalszy ich napływ; przypomina, że kryzys ten skutkowało znacznymi działaniami finansowymi ze strony UE, a co za tym idzie – wywarł istotny wpływ na unijny budżet, zwłaszcza w dziale 3 (Bezpieczeństwo i obywatelstwo) i dziale 4 (Globalny wymiar Europy);

9. przypomina, że w 2015 r. dodatkowe środki zatwierdzone zgodnie z Europejskim programem w zakresie migracji miały bezpośredni wpływ na budżet, co znalazło odzwierciedlenie zwłaszcza w budżetach korygujących nr 5 i 7/2015; ponadto przypomina, że wykorzystanie dodatkowej kwoty 1 506 mln EUR w unijnym budżecie na 2016 r. poprzez uruchomienie instrumentu elastyczności zostało zatwierdzone w celu zapewnienia dodatkowych zasobów na działania związane z migracją/ uchodźcami w ramach działu 3 (Bezpieczeństwo i obywatelstwo) – chodzi m.in. o uzupełnienie zasobów Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a także zasobów dla trzech agencji, których kwestia migracji dotyczy, mianowicie Fronteksu, Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) i Europolu;

10. zauważa, że wyżej wymienione decyzje budżetowe całkowicie wyczerpały niewielki margines dostępny w ramach tego działu i doprowadziły de facto do rewizji pułapów w dziale 3; ponadto zwraca uwagę na nowe wnioski Komisji, które zapewne będą miały wpływ na budżet UE, a mianowicie: wniosek dotyczący przekształcenia rozporządzenia „Dublin III”, który będzie miał łączny wpływ na budżet w wysokości 1 829 mln EUR do końca okresu WRF, wniosek dotyczący ustanowienia Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej dysponującej ogólnym budżetem w kwocie 1 212 mln

Środa, 6 lipca 2016 r.

EUR na pozostały okres objęty WRF, a także nowy mechanizm wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych, którego minimalny wpływ na budżet szacuje się na 700 mln EUR w latach 2016–2018; podkreśla, że sytuacja jest na tyle krytyczna, że dodatkowe środki zatwierdzone w listopadzie 2015 r. na Fundusz Azyłu, Migracji i Integracji trzeba było w marcu 2016 r. zmniejszyć, żeby sfinansować jeszcze bardziej palące potrzeby, takie jak konieczność zapewnienia pomocy humanitarnej w UE, do czego wykorzystano powyższy nowy mechanizm wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych;

11. uważa, że rozwiązanie europejskiego kryzysu migracyjnego i uchodźczego wymaga podejścia europejskiego opartego na solidarności i sprawiedliwym podziale obciążeń; podkreśla w związku z tym, że z budżetu UE powinno się wspierać państwa członkowskie, aby złagodzić obciążenia kosztami związanymi z przyjmowaniem uchodźców, ponieważ zmniejszy to presję na budżety tych państw członkowskich, które borykają się ze szczególnie dużym napływem uchodźców; podkreśla, że podejście to utworzy synergię, a także jest skuteczne i opłacalne dla wszystkich państw członkowskich;

12. podkreśla, że zaangażowano znaczne, lecz wciąż niewystarczające środki budżetowe na zwalczanie pierwotnych przyczyn kryzysu uchodźczego i migracyjnego poprzez wzmocnienie konkretnych programów UE w ramach działu 4; przypomina o podjętych krokach, takich jak realokacja środków w kwocie 170 mln EUR na rzecz działań związanych z migracją i uchodźcami w 2015 r., a w 2016 r. zatwierdzenie dodatkowych 130 mln EUR w dziale 4 na tego typu działania, wraz z przesunięciem 430 mln EUR w ramach Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej, Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju i Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa; ponadto przypomina, że w celu zajęcia się zewnętrznym wymiarem kryzysu migracyjnego i uchodźczego Komisja przedstawiła rozmaite dodatkowe wnioski mające wpływ na unijny budżet, takie jak wniosek dotyczący ustanowienia unijnych funduszy powierniczych (fundusz „Madad” i kryzysowy fundusz powierniczy UE dla Afryki, których szacowany wstępny wpływ na budżet wynosi, odpowiednio, 570 mln EUR i 405 mln EUR), a także wniosek dotyczący Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji, na którego finansowanie przeznaczono z budżetu UE kwotę 1 mld EUR, nie licząc możliwego dodatkowego finansowania; podkreśla, że dalsza presja na unijny budżet wyniknie z innych planowanych działań zapowiadanych przez Komisję, takich jak zobowiązania londyńskie, lub z wydarzeń takich jak szczyt UE–Turcja, który odbył się w dniu 18 marca 2016 r.; podkreśla, że dodatkowe spodziewane środki budżetowe powinny umożliwiać też integrację migrantów znajdujących się w najbardziej niekorzystnej sytuacji – zwłaszcza kobiet, dzieci oraz osób LGBTI, jest jednak zaniepokojony tym, że z uwagi na ogromną wagę problemów stojących przed UE konieczne będą dalsze działania;

13. stwierdza, że skali kryzysu migracyjnego i uchodźczego oraz skutków finansowych środków przyjętych przez Komisję w celu rozwiązania tego problemu nie można było przewidzieć w momencie finalizowania WRF na lata 2014–2020; kładzie nacisk na fakt, że z racji braku wystarczających zasobów UE musiała w trybie ad hoc utworzyć instrumenty pomocnicze, finansowane wspólnie przez państwa członkowskie, z budżetu UE oraz środków Europejskiego Funduszu Rozwoju, a mianowicie unijne fundusze powiernicze (fundusz „Madad” i kryzysowy fundusz powierniczy UE dla Afryki) i Instrument Pomocy dla Uchodźców w Turcji; przypomina, że brak ogólnej strategii budżetowej służącej zażegnaniu kryzysu migracyjnego i uchodźczego poskutkowało tym, że Parlament został odsunięty na bok w odniesieniu do decyzji w sprawie wykorzystania środków budżetowych UE; podkreśla, że mnożenie takich instrumentów stwarza problem rozliczalności i kontroli demokratycznej w UE, który należy rozwiązać; ubolewa ponadto nad faktem, że państwom członkowskim nie udało się jak dotąd wnieść spodziewanych wkładów na rzecz funduszy powierniczych, podważając tym samym ich skuteczność; ponownie wzywa państwa członkowskie do natychmiastowego wywiązania się ze spoczywających na nich zobowiązań i odpowiedzialności;

Niski poziom inwestycji

14. przypomina, że od czasu ogólnoswiatowego kryzysu gospodarczego i finansowego UE odczuwa skutki niskiego i niewystarczającego poziomu inwestycji; zauważa w szczególności, że w 2014 r. całkowite inwestycje były o 15 % poniżej poziomu z 2007 r., co odpowiada spadkowi inwestycji o 430 mld EUR; jest zdania, że niskie inwestycje spowalniają ożywienie gospodarcze i mają bezpośrednie konsekwencje dla wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i konkurencyjności;

15. podkreśla, że w odpowiedzi na ten palący problem, nowa Komisja zaproponowała w 2014 r. plan inwestycyjny dla Europy i ustanowienie EFIS z myślą o uruchomieniu 315 mld EUR w nowych inwestycjach w gospodarce realnej; przypomina o swoim silnym zobowiązaniu dotyczącym EFIS, który, jak się oczekuje, ma w sposób silny i ukierunkowany pobudzić sektory gospodarki o możliwościach tworzenia wzrostu gospodarczego i miejsc pracy; zauważa, że szereg projektów zostało już zatwierdzonych i jest w trakcie realizacji; odnotowuje, że gwarancja zapewniona przez Unię na rzecz EFIS ma pokrycie w funduszu gwarancyjnym na kwotę 8 mld EUR ustanowionym w unijnym budżecie;

Środa, 6 lipca 2016 r.

16. przypomina, że aby zapewnić to dodatkowe finansowanie, zredukowano przydziały finansowe na dwa istotne programy UE, „Horyzont 2020” i instrument „Łącząc Europę”, o odpowiednio 2,2 mld EUR i 2,8 mld EUR, zaś dodatkowe 3 mld EUR zostały pokryte z nieprzydzielonych marginesów w ramach WRF; kładzie nacisk na zaangażowanie Parlamentu w trakcie negocjacji EFIS na rzecz jak największego zredukowania negatywnego wpływu na te dwa programy, dla których pula środków finansowych, ustalone w drodze decyzji zaledwie w 2013 r., doznały poważnych cięć w porównaniu z wnioskiem Komisji już w trakcie negocjacji WRF 2014 – 2020;

17. ubolewa, że część budżetu UE przeznaczona na badania naukowe i innowacje często w pierwszej kolejności pada ofiarą cięć budżetowych; zauważa, że programy w zakresie badań naukowych i innowacji tworzą wartość dodaną UE, i podkreśla kluczową rolę we wspieraniu konkurencyjności tych programów, a tym samym w zapewnieniu przyszłego wzrostu i trwałego dobrobytu w Unii;

18. w tym kontekście podkreśla, że zgodnie z art. 15 rozporządzenia w sprawie WRF część zasobów została wykorzystana w początkowych latach (2014–2015) perspektywy finansowej w przypadku programu „Horyzont 2020” (200 mln EUR na Europejską Radę ds. Badań Naukowych i na działanie „Marie Curie”) i programu COSME (50 mln EUR), aby częściowo zrównoważyć zmniejszenie środków między 2013 a 2014 r.; odnotowuje, że to przesunięcie na początkowy okres nie zmienia ogólnej puli środków finansowych tych programów, co skutkuje odpowiednio mniejszymi środkami w drugiej połowie WRF; podkreśla jednak, że te początkowe zasoby na „Horyzont 2020” i COSME zostały już w pełni wykorzystane, co dowodzi dobrego funkcjonowania tych programów i wskazuje na to, że ich zdolności absorpcyjne są jeszcze większe;

19. z ogromnym niepokojem zauważa również, że wskaźnik skuteczności dla programu „Horyzont 2020” spadł do poziomu 13 % z poziomu 20–22 % notowanego przez jego poprzednika (7PR) w poprzednim okresie programowania; wyraża ubolewanie, że w rezultacie mniej projektów wysokiej jakości w dziedzinie badań naukowych i innowacji otrzymuje finansowanie z UE; podobnie, odnotowuje, że wiele wysokiej jakości wniosków związanych z instrumentem „Łącząc Europę” jest odrzucanych ze względu na niewystarczające środki budżetowe;

Bezrobocie ludzi młodych

20. podkreśla, że bezrobocie ludzi młodych nadal jest dramatycznie wysokie i stanowi jeden z najbardziej palących i najpoważniejszych problemów, które stoją przed UE; akcentuje fakt, że w lutym 2016 r. w całej Unii bez pracy pozostawało 4,4 mln młodych ludzi poniżej 25 r.ż. oraz że w kilku państwach członkowskich odsetek bezrobotnej młodzieży przekracza 40 %, a w niektórych regionach UE ponad 60 %; podkreśla, że stopa zatrudnienia w UE znajduje się obecnie znacznie poniżej celu strategii „Europa 2020”; podkreśla zatem, że zbyt wiele młodych osób jest zagrożonych wykluczeniem społecznym i należy podejmować więcej konkretnych działań skierowanych do młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nieszkolącej się (NEET); zwraca uwagę na fakt, że ilość dobrze wykształconych i wyszkolonych zasobów ludzkich ma silny wpływ na konkurencyjność Europy, jej zdolności innowacyjne i produktywność, i podkreśla w związku z tym potrzebę inwestowania w edukację, szkolenia, młodzież i kulturę; ponadto uznaje znaczenie UE strategii UE na rzecz młodzieży na lata 2010 – 2018;

21. podkreśla, że budżet UE ma znaczący udział w zwalczaniu bezrobocia, zwłaszcza poprzez Europejski Fundusz Społeczny i Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych; powołuje się na stwierdzenie Komisji, że wyznaczenie instytucji wdrażających jest głównym wyzwaniem, jeśli chodzi o przepływy finansowe w ramach tego programu; podkreśla również, że pomimo początkowych opóźnień w tym wyznaczaniu i realizacji Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych obecne dane wskazują na pełną zdolność absorpcyjną (którą osiągnięto częściowo dzięki znacznemu zwiększeniu odsetka płatności zaliczkowych dla tego programu); zauważa, że wkrótce zostanie zakończona ocena tej inicjatywy przez Komisję Europejską i oczekuje, że wprowadzone zostaną niezbędne korekty w celu zapewnienia jej pomyślnego wdrożenia; uważa, że wniosek ustawodawczy w sprawie Programu wspierania reform strukturalnych mógłby w znacznym stopniu przyczynić się do poprawy zdolności administracyjnych w państwach członkowskich w tym kontekście; podkreśla znaczenie ciągłej oceny skuteczności tej inicjatywy przez odpowiednie zainteresowane strony, w tym organizacje młodzieżowe;

22. jest szczególnie zaniepokojony brakiem nowych środków na zobowiązania dla tej inicjatywy począwszy od 2016 r. z uwagi na to, że cała pierwotna pula środków została wykorzystana już na początku perspektywy finansowej, w latach 2014–2015 (art. 15 rozporządzenia w sprawie WRF); podkreśla, że popierając takie przesunięcie środków na początek, Parlament nigdy nie zakładał zakończenia inicjatywy już po dwóch latach finansowania, i że inne mechanizmy WRF, takie

Środa, 6 lipca 2016 r.

jak łączny margines na zobowiązania, zostały wprowadzone w celu zapewnienia jej kontynuacji; przypomina jednak, że łączny margines na zobowiązania został już uruchomiony wyłącznie na finansowanie EFIS; zauważa również przesunięcie środków na początkowy okres, na podstawie tego samego artykułu, w przypadku Erasmus+ (150 mln EUR) – kolejnego programu UE mającego duży udział w zwiększaniu szans młodzieży na rynku pracy, który został w pełni wdrożony w dwóch pierwszych latach przedmiotowego okresu; przypomina, że według Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) wydajna gwarancja dla młodzieży na szczeblu Unii Europejskiej kosztowałaby 21 mld EUR rocznie w krajach strefy euro;

Bezpieczeństwo wewnętrzne

23. przywołuje niedawne ataki terrorystyczne we Francji i w Belgii oraz podniesiony stopień zagrożenia w innych państwach członkowskich, co wymaga bardziej skoordynowanych i wzmocnionych działań i środków na szczeblu UE; podkreśla, że Unia dysponuje Funduszem Bezpieczeństwa Wewnętrznego jako stosownym instrumentem i że w dziedzinie tej działa już kilka agencji, które borykają się z coraz większą presją; jest zdania, że w obszarze tym potrzebne będą dalsze działania, a co za tym idzie większe finansowanie, na szczeblu europejskim, aby zapewnić odpowiednią reakcję na wspomniane zagrożenie; podkreśla, że zwiększona współpraca w tej dziedzinie wymaga wzmocnienia personelu agencji, co może zwiększyć presję na budżet UE, i przypomina o niewielkim zwiększeniu poziomu zatrudnienia w Europejskim Centrum ds. Zwalczania Terroryzmu w ramach Europolu dokonany w drodze przesunięcia z Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego;

24. podkreśla, że z uwagi na obecnie prowadzone działania i wnioski ustawodawcze zmierzające do zwiększenia współpracy sądowej stopniowo będą potrzebne dodatkowe zasoby finansowe i ludzkie także dla Eurojustu, co będzie miało wpływ na budżet UE;

Kryzysy w sektorze rolnym

25. podkreśla, że restrykcyjne pułapy wspólnej polityki rolnej ustalone do roku 2020 mają o wiele mniejsze marginesy niż w poprzednich WRF, choć sektor ten stoi w obliczu większej liczby wyzwań; przypomina, że polityka ta ma to zasadnicze znaczenie dla dochodów wielu rolników, zwłaszcza w czasie kryzysu, i wskazuje, że roczna stopa absorpcji wynosi niemal 100 %; przywołuje rozmaite kryzysy, przed którymi stanęli europejscy rolnicy od początku obecnych WRF, przede wszystkim kryzys w sektorze mleczarskim, wieprzowiny, wołowiny, owoców i warzyw, oraz długoterminowe negatywne skutki strat, jakie dla europejskich rolników spowodowało rosyjskie embargo na produkty rolne; zwraca uwagę na zniesienie kwot cukrowych w 2017 r. i jego ewentualny wpływ na sektor cukru, zwracając należytą uwagę na szczególne potrzeby regionów najbardziej oddalonych; podkreśla skutki budżetowe środków nadzwyczajnych podjętych w odpowiedzi na te kryzysy, mianowicie 500 mln EUR w budżecie na 2016 r. i 300 mln EUR w 2015 r., które zostały sfinansowane z marginesów w dziale 2; podkreśla, że wszelkie ograniczenia w tej dziedzinie mogłyby stanowić zagrożenie dla spójności terytorialnej UE, w szczególności w odniesieniu do obszarów wiejskich; jest ponadto przeciwny wszelkim działaniom zmierzającym do renacjonalizacji polityki rolnej, która spowodowałaby zakłócenia na rynku i nieuczciwą konkurencję dla rolników;

Wyzwania w zakresie środowiska naturalnego

26. jest zaniepokojony, że cel, jakim jest przeznaczenie co najmniej 20 % budżetu UE (w ramach bieżących WRF) na działania związane ze zmianami klimatycznymi nie został osiągnięty, i że według metodologii Komisji uwzględniającej wszystkie dziedziny polityki jedynie około 12,7 % rocznego budżetu UE przeznaczane jest na ten cel; zauważa znaczne potrzeby w zakresie finansowania działań w dziedzinie klimatu, ochrony różnorodności biologicznej i zrównoważonego wykorzystywania zasobów naturalnych, którą jeszcze bardziej zwiększą skutki trwającego globalnego ocieplenia; zwraca w szczególności uwagę na umowę klimatyczną COP 21 zawartą na ostatniej konferencji stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w Paryżu w 2015 r.;

Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna

27. przypomina, że polityka spójności stanowi główną strategię inwestycyjną Unii mającą na celu zmniejszanie rozbieżności gospodarczych, społecznych i terytorialnych pomiędzy wszystkimi regionami UE, a co za tym idzie, poprawę jakości życia Europejczyków; podkreśla, że odgrywa ona ważną rolę w realizacji strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, w szczególności poprzez jednoznaczne przeznaczenie zasobów na działania związane z klimatem i cele społeczne, zwłaszcza w celu zwalczania ubóstwa, w tym ubóstwa dzieci, nierówności i wykluczenia społecznego, oraz stymulowania zatrudnienia; wzywa Komisję do nadzorowania pełnego wdrożenia wyżej wymienionych celów; uważa ponadto, że przy poszanowaniu wstępnie

Środa, 6 lipca 2016 r.

przydzielonych poszczególnym państwom pul środków, fundusze strukturalne mogą może również przyczynić się do nowych wyzwań, takich jak konsekwencje kryzysu uchodźczego;

Rosnąca presja na politykę rozwoju i sąsiedztwa

28. zwraca uwagę na presję na wzrost światowego zapotrzebowania na pomoc humanitarną i ograniczanie ryzyka wystąpienia katastrof związanych ze skutkami konfliktów i wojen; zwraca uwagę na porozumienie z Addis Abeby, w której szefowie państw i rządów potwierdzili swoje zdecydowane polityczne zaangażowanie w osiąganie celów zrównoważonego rozwoju, i jest świadomy potrzeby ponoszenia wydatków w tym zakresie; przypomina o niedawnym odnowieniu zbiorowego zobowiązania UE do zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej do 0,7 % jej DNB, do przekazania co najmniej 20 % jej oficjalnej pomocy rozwojowej na podstawowe usługi społeczne, ze szczególnym naciskiem na kształcenie i zdrowie; zdecydowanie sprzeciwia się wszelkiemu wykorzystywaniu pomocy na rzecz rozwoju na cele niezwiązane z rozwojem;

29. przypomina, że sytuacja geopolityczna we wschodnim sąsiedztwie jest niepewna; podkreśla ważną rolę, jaką budżet UE odgrywa w przyczynianiu się do stabilizacji sytuacji w południowym i wschodnim sąsiedztwie UE oraz w sprostaniu tym wyzwaniom poprzez zapewnianie wsparcia dla krajów, które obecnie realizują układy o stowarzyszeniu, tak aby sprzyjać postępom w reformach i zapewnić pogłębienie stosunków między UE a odnośnymi krajami;

Włączanie kwestii płci do głównego nurtu polityki

30. przyjmuje z zadowoleniem śródkresowy przegląd WRF jako okazję do dokonania znacznych postępów w zakresie skuteczniejszego włączania problematyki płci do WRF oraz wdrożenia i monitorowania wspólnego oświadczenia w tej sprawie, załączonego do WRF;

Zaległości w płatnościach

31. przypomina, że w trakcie poprzednich WRF (2007–2013) nagromadzone zaległości w niezapłaconych rachunkach wzrosły z poziomu 5 mld EUR na koniec 2010 r. do bezprecedensowego poziomu 11 mld EUR na koniec 2011 r., 16 mld EUR na koniec 2012 r. i 23,4 mld EUR na koniec 2013 r.; ostrzega, że zaległości te rozlały się na obecne WRF (2014–2020), osiągając niespotykany wysoki poziom 24,7 mld EUR na koniec 2014 r.; podkreśla, że na konsekwentną prośbę Parlamentu uzgodniony został plan płatności z myślą o zmniejszeniu zaległości w nieuregulowanych wnioskach o płatność dotyczących polityki spójności w okresie 2007–2013 do „normalnego” poziomu 2 mld EUR przed końcem 2016 r.; zaznacza, że na koniec 2015 r. w odniesieniu do okresu 2007–2013 w dziedzinie polityki spójności zidentyfikowano co najmniej 8,2 mld EUR w niezapłaconych rachunkach – oczekuje się, że wartość ta spadnie poniżej 2 mld EUR przed końcem 2016 r.; odnotowuje, że zmniejszenie to przyniesie jedynie tymczasową ulgę, gdyż jest ono po prostu wynikiem przedkładania mniejszej niż zapowiadana liczby wniosków o płatność dotyczących zarówno programów w okresie 2007–2013, jak i 2014–2020; wyraża ubolewanie, że nie podjęto żadnych działań w celu zaradzenia „ukrytym zaległościom” wykrytym w innych działach; zwraca uwagę na fakt, że spodziewane jest powtórzenie sytuacji z okresu 2012–2014 pod koniec aktualnych WRF, jeśli nie zostaną podjęte konkretne działania;

32. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że konsekwencje tego kryzysu w zakresie płatności są poważne, dotyczą beneficjentów unijnego budżetu, np. studentów, uniwersytety, MŚP, badaczy i organizacje pozarządowe, a także władze lokalne i regionalne oraz inne odpowiednie jednostki; przypomina w szczególności dramatyczny niedobór płatności w dziedzinie operacji humanitarnych w 2014 r., co miało negatywny wpływ na unijne operacje ratunkowe; przypomina, że Komisja musiała się uciekać do „środków łagodzących”, takich jak zmniejszenie odsetka płatności zaliczkowych i odroczenie zaproszeń do składania wniosków/ofert i związanego z nimi udzielania zamówień; przypomina, że pojawiło się sztuczne spowalnianie realizacji nowych programów na lata 2014–2020 z powodu ogólnego braku płatności, czego przykładem może być sztuczne opóźnienie związane z wartymi 1 mld EUR zaproszeniami do składania wniosków w ramach programu „Horyzont 2020” w 2014 r., co miało zapewnić, by terminy płatności przypadły na 2015 r., a nie na 2014 r.; zaznacza ponadto, że za opóźnione płatności budżet UE został obciążony karami, które sięgnęły ok. 3 mln EUR zarówno w 2014, jak i 2015 r.;

B. Znaczące wykorzystanie przepisów dotyczących elastyczności dostępnych na mocy WRF

33. podkreśla, że aby zapewnić dodatkowe środki, które były niezbędne do podjęcia działań w odpowiedzi na kryzysy lub do finansowania nowych priorytetów politycznych od 2014 r., władza budżetowa zatwierdziła wykorzystanie w znaczącym stopniu przepisów dotyczących elastyczności i instrumentów szczególnych zawartych w rozporządzeniu w sprawie WRF, po wyczerpaniu wszystkich dostępnych marginesów; przypomina, że kilka z tych przepisów wynikało

Środa, 6 lipca 2016 r.

bezpośrednio z propozycji przedstawionych przez Parlament Europejski, który uczynił apel o jak największą elastyczność jednym ze swoich najważniejszych postulatów w negocjacjach w sprawie WRF;

34. odnotowuje przede wszystkim, że instrumenty szczególne zostały uruchomione w celu zaradzenia kryzysowi uchodźczemu i migracyjnemu (pełna kwota instrumentu elastyczności wyczerpana w 2016 r. – 1 530 mln EUR; rezerwa na pomoc nadzwyczajną w 2016 r. – 150 mln EUR), problemowi niedoboru płatności (margines na nieprzewidziane wydatki uruchomiony w 2015 r. – 3,16 mld EUR) oraz na potrzeby finansowania funduszu gwarancyjnego EFIS (pełne wykorzystanie łącznego marginesu na zobowiązania w 2014 r. – 543 mln EUR); przypomina, że decyzja o uruchomieniu marginesu na nieprzewidziane wydatki w płatnościach jest powiązana z obniżeniem pułapów płatności na lata 2018–2020;

35. przewiduje, że wszelkie dalsze potrzeby wynikające z kryzysu migracyjnego i uchodźczego w 2016 r., łącznie z transzą w wysokości 200 mln EUR na nowy instrument służący zapewnieniu wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych w obrębie Unii, powinny skutkować uruchomieniem marginesu na nieprzewidziane wydatki tak szybko, jak będzie to konieczne; przypomina, że w dziale 3 żadne marginesy nie są już dostępne, a instrument elastyczności został już całkowicie wykorzystany na ten rok; sugeruje zbadanie dalszych możliwości elastyczności w obliczu pojawiających się wyzwania;

36. przypomina, że ustawodawcza elastyczność, zgodnie z zapisami pkt 17 porozumienia międzyinstytucjonalnego, pozwala na zwiększenie ogólnej puli środków finansowych na programy przyjęte w drodze zwykłej procedury ustawodawczej maksymalnie o ok. 10 % w siedmioletnim okresie; zauważa, że „nowe, obiektywne, długoterminowe okoliczności” pozwalają władzy budżetowej na jeszcze większe odstępstwo od pierwotnej puli środków; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przepis ten został już wykorzystany, aby umożliwić Unii reakcję na nieprzewidziane wydarzenia poprzez znaczne zwiększenie pierwotnych rocznych alokacji dla programów, takich jak Fundusz Azyłu, Migracji i Integracji;

II. Śródkresowa rewizja WRF – nadrzędny wymóg

37. jest przekonany – na podstawie powyższej analizy – że przegląd funkcjonowania obecnych WRF opiera się na założeniu, że prawdziwa śródkresowa rewizja WRF, jaką przewidziano w rozporządzeniu w sprawie WRF, jest absolutnie niezbędna, jeżeli Unia ma skutecznie sprostać licznym wyzwaniom, a jednocześnie osiągnąć swoje cele polityczne; przypomina, że realizacja strategii Europa 2020 pozostaje najważniejszym priorytetem wspieranym z budżetu UE; podkreśla, że budżet UE powinien dysponować wystarczającymi środkami, aby skutecznie zapewnić inwestycje sprzyjające wzrostowi gospodarczemu i tworzeniu miejsc pracy, osiągnąć spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną oraz promować solidarność;

38. wzywa Komisję, by przy opracowywaniu wniosku ustawodawczego uwzględniła następujące postulaty Parlamentu dotyczące zmian w rozporządzeniu w sprawie WRF, zarówno w odniesieniu do danych liczbowych, jak i do pewnych przepisów dotyczących funkcjonowania WRF, które muszą mieć zastosowanie już do obecnych WRF;

39. podkreśla, że dwa wnioski ustawodawcze mające istotne skutki budżetowe, tj. przedłużenie EFIS i ustanowienie planu inwestycji zewnętrznych, są spodziewane jesienią 2016 r.; oczekuje, że informacje o finansowaniu tych dwóch wniosków zostaną udostępnione jak najszybciej, tak aby można je było należycie uwzględnić w trakcie negocjacji w sprawie rewizji śródkresowej WRF; przypomina o swoim zasadniczym stanowisku, zgodnie z którym nowe inicjatywy polityczne nie powinny być finansowane kosztem istniejących unijnych programów i strategii politycznych;

40. podkreśla, że zmiany uzgodnione przy okazji śródkresowej rewizji WRF należy bezzwłocznie wdrożyć i uwzględnić już w budżecie na 2017 r.; wzywa zatem Komisję do jak najszybszego przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie rewizji rozporządzenia w sprawie WRF, aby umożliwić prowadzenie równoległych negocjacji na temat rewizji WRF i budżetu UE na 2017 r. oraz osiągnięcie terminowego porozumienia w tym zakresie;

41. odnotowuje wynik referendum w Zjednoczonym Królestwie z dnia 23 czerwca 2016 r.; wzywa w związku z tym Komisję do przedstawienia władzy budżetowej wszystkich istotnych informacji o ewentualnych skutkach tego referendum dla budżetu, bez uszczerbku dla wyniku zbliżających się negocjacji między Zjednoczonym Królestwem a UE;

Środa, 6 lipca 2016 r.

42. zauważa znaczny wkład Unii Europejskiej w działania na rzecz pokoju i pojednania w Irlandii, w szczególności za pośrednictwem programów PEACE, które koncentrują się na Irlandii Północnej i hrabstwach granicznych na południu kraju; zauważa, że wynik referendum w Zjednoczonym Królestwie może spowodować poważne problemy dla procesu pokojowego i podważyć integralność procesu pokojowego i porozumienia pokojowego z Wielkiego Piątku; wzywa Komisję do kontynuowania wspierania procesu pokojowego przez dalsze finansowanie programu PEACE;

A. Postulaty Parlamentu dotyczące drugiej połowy okresu obowiązywania WRF

Dane liczbowe w WRF (zobowiązania)

43. w pełni potwierdzając ideę szeroko zakrojonego wsparcia politycznego i finansowego dla EFIS, wyraża jednocześnie przekonanie, że z budżetu UE nie należy finansować nowych inicjatyw kosztem istniejących programów i polityk unijnych; zamierza dotrzymać swojego zobowiązania do pełnego skompensowania cięć związanych z EFIS, które dotknęły program „Horyzont 2020” i instrument „Łącząc Europę”, aby umożliwić im osiągnięcie ich celów zgodnie z ustaleniami zawartymi zaledwie dwa lata temu oraz aby umożliwić Unii realizację celów w zakresie badań naukowych i innowacji; podkreśla w związku z tym, że rekompensata ta nie powinna wpłynąć na poziom finansowania pozostałych programów w poddziale 1a („Konkurencyjność na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia”), ponieważ bezsprzecznie przyczyniają się one do wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy i konkurencyjności; uważa, że marginesy w poddziale 1a nie są wystarczające do zaspokojenia tych potrzeb, w związku z czym wzywa do podwyższenia pułapu w tym poddziale;

44. zdecydowanie wspiera kontynuację – po dokonaniu niezbędnych korekt wynikających z trwającej oceny – Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych jako narzędzia prowadzenia pilnych działań służących zwalczaniu bezrobocia młodzieży; uważa, że cel ten można osiągnąć wyłącznie przez zapewnienie tej inicjatywie na pozostały okres obowiązywania obecnych WRF przynajmniej takiego samego poziomu środków na zobowiązania, jak ten przydzielany corocznie na ten program przez pierwsze dwa lata tego okresu (6 mld EUR skoncentrowanych na początkowych latach 2014–2015), z zastrzeżeniem zaplanowanej oceny Komisji; zauważa, że w związku z tym należałoby skorygować w górę pułapy w poddziale 1b („Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna”), gdyż nie ma tam żadnych dostępnych marginesów;

45. jest zdania, że ogólne środki budżetowe i pule środków finansowych przydzielonych wcześniej poszczególnym krajom na WPR, w tym środki na płatności bezpośrednie, pozostają nienaruszone w czasie rewizji WRF; zwraca ponadto uwagę, jak ważne jest dopilnowanie, by środki przydzielone na Europejski Fundusz Morski i Rybacki nie zostały zmniejszone, tak aby można było umożliwić realizację celów niedawnej reformy wspólnej polityki rybołówstwa;

46. uważa, że skala kryzysu migracyjnego i uchodźczego, spowodowanego przez konflikty i zmianę klimatu, wskazuje na to, że w nadchodzących latach można oczekiwać pojawienia się dodatkowych potrzeb w tym zakresie w dziale 3 („Bezpieczeństwo i obywatelstwo”), mających znaczne konsekwencje dla budżetu; podkreśla ponadto, że w tym samym dziale będą również potrzebne dodatkowe środki na wsparcie wzmocnionych działań na szczeblu UE w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego w UE i walki z terroryzmem; zwraca się do Komisji o jak najszybsze opracowanie zaktualizowanej prognozy środków budżetowych, które są potrzebne do końca okresu obowiązywania obecnych WRF, aby podjąć wszystkie wyzwania w tych dziedzinach;

47. wyraża zatem stanowczą opinię, że – nawet po uruchomieniu niewielkich marginesów dostępnych w ramach działu 3 oraz zastosowaniu istniejących przepisów o elastyczności – dostępne zasoby nie wystarczą do zaspokojenia zwiększonych potrzeb w ramach tego działu; apeluje zatem o zasilenie w znaczący sposób Funduszu Azyłu, Migracji i Integracji oraz Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a także agencji Unii (Frontex, Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azyłu (EASO), Europol, Eurojust i Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA)), które wzięły na siebie nowe obowiązki w tej dziedzinie, jak również innych inicjatyw, jakie można podjąć; jest zdania, że w ramach rewizji trzeba podnieść pułapy w dziale 3;

48. oczekuje, że wspólne działania zmierzające do skutecznej odpowiedzi na wyzwania związane z zewnętrznym wymiarem kryzysu migracyjnego i uchodźczego – w szczególności stabilizacja polityczna europejskiego sąsiedztwa i Afryki Subsaharyjskiej oraz zajęcie się humanitarnymi i gospodarczymi przyczynami migracji – będą się nasilały w nadchodzących latach i będzie im towarzyszyć zwiększona liczba wniosków o finansowanie w ramach działu 4 („Globalny wymiar Europy”); podkreśla, że takie wnioski o dodatkowe finansowanie nie powinny być stosowane ze szkodą dla istniejących działań zewnętrznych UE, w tym jej polityki rozwoju; w związku z tym apeluje o korektę w górę pułapów w dziale 4;

Środa, 6 lipca 2016 r.

49. apeluje o zwiększone wsparcie finansowe trzech europejskich programów, które dotyczą bezpośrednio obywateli: „Kreatywna Europa”, „Europa dla Obywateli” i Erasmus+, ponieważ programy te tworzą nowe linie subwencji w reakcji na aktualną sytuację w zakresie integracji i edukacji uchodźców oraz są wykorzystywane jako pierwsze spośród działań Unii i państw członkowskich zmierzających do poprawy ogólnej sytuacji społecznej, wzajemnego zrozumienia i wspólnego życia w naszych zróżnicowanych społeczeństwach;

Dane liczbowe w WRF (płatności)

50. uważa, że kwestią wymagającą priorytetowych działań jest przeciwdziałanie wystąpieniu nowego kryzysu w zakresie płatności pod koniec okresu obowiązywania obecnych WRF; jest przekonany, że należy podjąć wszelkie starania, aby uniknąć nagromadzenia zaległości w nieuregulowanych rachunkach, co zaobserwowano podczas poprzedniego okresu; podkreśla jednak, że już teraz można spodziewać się, że w drugiej połowie okresu obowiązywania WRF, w tym samym czasie, gdy zapotrzebowanie na płatności powinno osiągnąć swój największy zwyczajny poziom, płatności znajdują się pod silną presją; uważa, że dodatkowa presja wynika m.in. z kompensowania marginesu na nieprzewidziane wydatki w ramach już skąpych pułapów płatności na lata 2018–2020, znacznego opóźnienia w rozpoczęciu nowych programów w ramach zarządzania dzielonego, w tym Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, profilu płatności EFIS oraz dodatkowych płatności wynikających z niedawnego zwiększenia zobowiązań w związku z kryzysem migracyjnym i uchodźczym;

51. przypomina, że środki na płatności są prawidłowym następstwem wcześniejszych zobowiązań; oczekuje zatem, że nowemu podwyższeniu poziomu środków na zobowiązania będzie towarzyszyć odpowiadające temu zwiększenie środków na płatności, w tym skorygowanie w górę pułapu płatności; uważa ponadto, że śródkresowy przegląd / śródkresowa rewizja WRF stanowi znakomitą okazję do dokonania przeglądu realizacji płatności oraz zaktualizowanych prognoz dotyczących spodziewanej ewolucji płatności do końca obowiązywania obecnych WRF; sądzi, że trzy instytucje powinny opracować i uzgodnić wspólny wiążący plan płatności na lata 2016–2020; podkreśla, że taki nowy plan powinien opierać się na należytych zarządzaniu finansami oraz zapewniać jasną strategię, tak aby spełnić wszystkie potrzeby w zakresie płatności we wszystkich działach do końca obowiązywania aktualnych WRF oraz uniknąć „ukrytych zaległości” spowodowanych sztucznym spowolnieniem wdrażania niektórych programów wieloletnich i innych środków łagodzących, takich jak zmniejszenie płatności zaliczkowych;

52. jest zdecydowany, by rozstrzygnąć w sposób jednoznaczny kwestię budżetowania płatności w ramach instrumentów szczególnych WRF; przypomina o nierozwiązanej kwestii dotyczącej interpretacji przepisów, który powstał między Komisją i Parlamentem, z jednej strony, a Radą, z drugiej strony, i który zdominował w ostatnich latach negocjacje budżetowe; potwierdza zajmowane od dawna stanowisko, zgodnie z którym środki na płatności wynikające z uruchomienia środków na zobowiązania w ramach instrumentów szczególnych powinny także być liczone poza rocznymi pułapami płatności w WRF;

Warunki gwarantujące przestrzeganie podstawowego prawa UE

53. podkreśla, że wszystkie kraje powinny w pełni wypełniać swoją część zobowiązań w kontekście kryzysu uchodźczego i decyzji w sprawie specjalnego mechanizmu realokacji; zwraca się do Komisji o wprowadzenia mechanizmu finansowych premii i kar w odniesieniu do wywiązywania się – lub nie – przez państwa członkowskie ze swoich zobowiązań z tytułu środków przyjętych przez UE; twierdzi, że wszelkie wkłady finansowe pochodzące z karania państw członkowskich, które nie przestrzegają tych środków, powinny wracać do budżetu UE jako dodatkowy dochód;

Dochody nadzwyczajne

54. zdecydowanie uważa, że wszelkie nadwyżki wynikające z niepełnego wykonania budżetu UE lub z grzywnien nałożonych na przedsiębiorstwa za naruszenie prawa konkurencji UE powinny być budżetowane jako nadzwyczajny dochód w budżecie UE i nie powinny skutkować dostosowaniem wkładów opartych na DNB; uważa, że środek ten przyczyniłby się znacząco do zmniejszenia problemu budżetu UE dotyczącego płatności; apeluje do Komisji o przygotowanie stosownych wniosków ustawodawczych w tym zakresie;

55. jest przekonany, że umorzenia środków we wszystkich działach, wynikające z całkowitego lub częściowego niewykonania działań, na które zostały przeznaczone, powinny zostać ponownie udostępnione w budżecie UE i uruchomione przez władzę budżetową w ramach rocznej procedury budżetowej; zdecydowanie uważa, że zważywszy na obecne ograniczenia mające wpływ na budżet UE i dodatkowe potrzeby w zakresie finansowania, z którymi zmagają się

Środa, 6 lipca 2016 r.

Unia, taki przepis powinien mieć też zastosowanie do umorzeń wynikających z wdrażania programów na lata 2007–2013, włącznie z zamknięciem programów polityki spójności; apeluje do Komisji o przygotowanie stosownych wniosków ustawodawczych w tym zakresie;

Przepisy dotyczące elastyczności i instrumenty szczególne

56. podkreśla, że sama częstotliwość i poziom korzystania z instrumentów szczególnych WRF w ciągu ostatnich dwóch lat dowodzą ponad wszelką wątpliwość, jak wartościowe są przepisy i mechanizmy dotyczące elastyczności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie WRF; zaznacza, że Parlament od dawna stoi na stanowisku, że elastyczność powinna pozwalać na maksymalne wykorzystanie ogólnych pułapów zobowiązań i płatności WRF;

57. uważa zatem, że w ramach śródkresowej rewizji rozporządzeniu w sprawie WRF należy przewidzieć zniesienie licznych utrudnień i ograniczeń nałożonych przez Radę na przepisy dotyczące elastyczności w momencie przyjmowania WRF; w szczególności jest zdania, że należy uchylić wszelkie restrykcje dotyczące przenoszenia niewykorzystanych środków i marginesów, czy to w postaci ustalonych rocznych pułapów (łącznie margines na płatności), czy w postaci narzuconych terminów (łącznie margines na zobowiązania); jest zdania, że w świetle obecnych ograniczeń budżetowych w kilku działach nie należy określać żadnego konkretnego zakresu w odniesieniu do wykorzystywania zasobów w ramach łącznego marginesu na zobowiązania;

58. podkreśla, w szczególności, że w 2016 r. uruchomiono pełną kwotę z instrumentu elastyczności; zauważa, że instrument ten umożliwi finansowanie precyzyjnie określonych wydatków, których nie można było pokryć w ramach pułapów dostępnych w ramach co najmniej jednego innego działu, i nie jest powiązany z żadną konkretną polityką UE; uważa zatem, że zapewni on prawdziwą elastyczność w budżecie UE, szczególnie w przypadku poważnego kryzysu; apeluje w związku z tym o znaczne zwiększenie puli jego środków finansowych do rocznej kwoty przydziału w wysokości 2 mld EUR, zaznaczając, że ta kwota budżetowana jest jedynie w przypadku podjęcia przez władzę budżetową decyzji o uruchomieniu tego instrumentu; przypomina, że instrument elastyczności nie jest powiązany z żadną szczególną dziedziną polityki i że może zostać uruchomiony w dowolnym celu, jaki zostanie uznany za niezbędny;

59. wskazuje na rolę, jaką rezerwa na pomoc nadzwyczajną odgrywa w zapewnianiu szybkiej reakcji na konkretne zapotrzebowanie państw trzecich na pomoc w przypadku nieprzewidzianych zdarzeń, oraz podkreśla jej szczególne znaczenie w obecnym kontekście; apeluje o znaczne zwiększenie puli jej środków finansowych do rocznej kwoty przydziału w wysokości 1 mld EUR;

60. odnotowuje fakt obowiązywania różnych zasad, jeżeli chodzi o ramy czasowe w przypadku przenoszenia niewykorzystanych środków na instrumenty szczególne WRF, czyli instrument elastyczności, rezerwę na pomoc nadzwyczajną, Fundusz Solidarności UE oraz Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji; wzywa do zharmonizowania tych zasad, tak by umożliwić stosowanie do tych instrumentów ogólnej zasady N+3;

61. przywiązuje szczególną wagę do marginesu na nieprzewidziane wydatki, jako ostatecznego instrumentu umożliwiającego działanie w nieprzewidzianych okolicznościach; podkreśla, że według Komisji jest to jedyny instrument szczególny, który może być uruchomiony wyłącznie w odniesieniu do środków na płatności i w ten sposób zapobiec takiemu kryzysowi w zakresie płatności w budżecie UE, jaki miał miejsce w 2014 r.; wyraża ubolewanie, że – w przeciwieństwie do poprzedniego okresu – w rozporządzeniu w sprawie WRF przewidziano obowiązkowe kompensowanie środków; zdecydowanie uważa, że wymóg ten powoduje niestabilną sytuację, która w rzeczywistości obniży roczne kwoty w odniesieniu do pułapów WRF w ostatnich latach okresu, wywierając w ten sposób dodatkową presję na budżet UE; zaznacza, że margines na nieprzewidziane wydatki jest w każdym razie instrumentem ostatecznym, który uruchamiany jest za wspólną zgodą obu organów władzy budżetowej; wzywa zatem do natychmiastowego zniesienia z mocą wsteczną zasady obowiązkowego kompensowania oraz do podniesienia jego maksymalnej rocznej kwoty do 0,05 % DNB UE;

Działania w następstwie międzynarodowych porozumień w sprawie zmian środowiskowych

62. odnotowuje, że porozumienie COP 21 osiągnięte w Paryżu jest uniwersalnym, dynamicznym i zróżnicowanym porozumieniem, którego celem jest sprostanie wyzwaniu, jakim jest zmiana klimatu; podkreśla, że zgodnie z tym porozumieniem należy przeznaczyć środki finansowe UE na wspieranie działań w dziedzinie klimatu w krajach rozwijających się; podkreśla, że wszelkie finansowanie ewentualnych działań w następstwie COP 21 powinno mieć charakter dodatkowy w stosunku do obecnego wydatkowania środków na działania w dziedzinie klimatu i wzywa Komisję do przedstawienia strategii wdrażania i pierwszej oceny możliwych skutków porozumienia COP 21 dla budżetu UE w odpowiednim czasie przed rewizją; podkreśla ponadto, że rewizja WRF stwarza doskonałą okazję do dopilnowania, by osiągnięto cel zakładający 20 % wydatków na działania związane z klimatem, oraz do umożliwienia ewentualnego podwyższenia tego progu zgodnie z zobowiązaniami międzynarodowymi UE podjętymi na szczycie COP 21; wzywa

Środa, 6 lipca 2016 r.

Komisję do dopilnowania, by mechanizm uwzględniania działań w dziedzinie klimatu był w pełni stosowany w praktyce oraz by obecna metoda śledzenia takich wydatków została udoskonalona; przypomina ponadto, że UE zobowiązana jest do wdrożenia strategicznego planu Konwencji Narodów Zjednoczonych na rzecz różnorodności biologicznej, oraz podkreśla, że powinna ona przeznaczyć wystarczające środki na wypełnienie swoich zobowiązań i realizację celów w tym obszarze;

Uproszczenie

63. sądzi, że śródkresowy przegląd / śródkresowa rewizja WRF stanowi znakomitą sposobność do tego, by po raz pierwszy ocenić i oszacować funkcjonowanie odnośnych polityk i programów UE, jak również działanie postanowień WRF dotyczących elastyczności oraz instrumentów szczególnych, i oczekuje, że Komisja przedstawi analizę wskazującą uchybienia w obecnym systemie wdrażania; zwraca szczególną uwagę na ocenę skutków dla procesu wdrażania, jakie mają nowe elementy wprowadzone w obecnym okresie programowania, takie jak warunki *ex ante* w ramach polityki spójności; uważa, że przegląd śródkresowy / śródkresowa rewizja WRF powinien również podsumować wyniki przydzielonych funduszy z myślą o realizacji ich celów; zwraca się do Komisji o przedstawienie konkretnych wniosków służących naprawieniu ewentualnych braków i poprawie oraz racjonalizacji warunków wdrażania na pozostały okres obowiązywania obecnych WRF, tak by zapewnić najbardziej skuteczne wykorzystanie ograniczonych zasobów finansowych i ograniczyć obciążenia administracyjne napotymane przez beneficjentów,

Budżetowanie zadaniowe / Budżet zorientowany na wyniki

64. podkreśla, że ważne jest wykazanie wartości dodanej osiągnięć finansowanych z budżetu UE, i wspiera umieszczenie kultury zorientowanej na wyniki w sercu procesu wydatkowania środków UE; podkreśla, że ocena działań i wyników powinna stać się – w stosownych przypadkach – zasadą główną, i podkreśla szczególne zastosowanie takiej zasady do programów skupionych na innowacjach; uznaje pracę Komisji w kontekście „Budżetu UE zorientowanego na wyniki”, który należy dalej rozwijać, i oczekuje na wyniki prac międzyinstytucjonalnej grupy roboczej ekspertów ds. budżetowania zadaniowego; uważa, że podejście to może stać się narzędziem poprawy wyników programów, które nie spełniają oczekiwań; podkreśla jednak, że uchybienia techniczne bądź w zakresie planowania nie mogą prowadzić do cięć w budżecie UE lub rezygnowania z priorytetów politycznych, oraz że samo lepsze wydatkowanie nie rozwiąże problemu braku środków finansowych na sprostanie palącym i rosnącym potrzebom; przypomina Komisji, że Parlament – jako jeden z organów władzy budżetowej – musi być włączony w opracowywanie strategii Komisji w tym zakresie;

Instrumenty finansowe

65. uznaje zwiększoną rolę instrumentów finansowych w budżecie Unii jako uzupełniającej formy finansowania obok subwencji i dotacji; uznaje potencjał tych instrumentów pod względem wzmocnienia finansowego, a co za tym idzie również politycznego wpływu unijnego budżetu; podkreśla jednak, że przejście od tradycyjnych metod finansowania do bardziej innowacyjnych instrumentów nie jest wskazane we wszystkich obszarach polityki, gdyż nie wszystkie polityki są w całości podporządkowane siłom rynku; podkreśla, że instrumenty finansowe stanowią alternatywny i uzupełniający sposób finansowania i nie należy ich stosować do projektów, które mogą korzystać wyłącznie z dotacji, co ma szczególne znaczenie dla regionów słabiej rozwiniętych;

66. wzywa Komisję, aby przeprowadziła – podczas śródkresowego przeglądu / śródkresowej rewizji – dogłębną analizę wykorzystywania instrumentów finansowych od początku bieżącego okresu programowania; podkreśla, że przy ocenie danego instrumentu finansowego aspekt efektu dźwigni nie może być jedynym kryterium oceny; przypomina w tym kontekście o znaczeniu kryterium „dodatkowości” oraz o ocenie przyczyniania się do realizacji celów politycznych UE;

67. zachęca Komisję do zidentyfikowania wszystkich obszarów polityki UE, w których dotacje mogłyby być łączone z instrumentami finansowymi, oraz do odzwierciedlenia właściwej równowagi między tymi dwoma elementami; jest głęboko przekonany, że możliwość łączenia różnych zasobów UE w oparciu o zharmonizowane zasady zarządzania pomogłaby zoptymalizować synergii między dostępnymi źródłami finansowania na szczeblu UE; zaznacza, że coraz częstsze korzystanie z instrumentów finansowych nie powinno prowadzić do redukcji w budżecie Unii; przypomina o swoich wielokrotnych apelach o większą przejrzystość i kontrolę demokratyczną w odniesieniu do wdrażania instrumentów finansowych wspieranych z budżetu Unii;

Środa, 6 lipca 2016 r.

B. Uwagi Parlamentu dotyczące WRF po 2020 r.

68. przypomina, że zgodnie z art. 25 rozporządzenia w sprawie WRF Komisja przedstawi wniosek w sprawie nowych wieloletnich ram finansowych przed dniem 1 stycznia 2018 r.; podkreśla w związku z tym, że pewne kluczowe elementy kolejnych WRF należy omówić już w ramach najbliższego przeglądu/rewizji;

69. uważa, że priorytetowo należy zająć się m.in. takimi kluczowymi kwestiami, jak: okres obowiązywania WRF, gruntowna reforma systemu zasobów własnych, silniejszy nacisk na jedność budżetu oraz większa elastyczność budżetowa; jest ponadto przekonany, że należy dokonać przeglądu trybu procesu decyzyjnego, aby zapewnić legitymację demokratyczną i zgodność z postanowieniami Traktatu;

70. przypomina o budżetowych zasadach jedności, rzetelności, jednoroczności, równowagi, uniwersalności, specyfikacji, należytego zarządzania finansami oraz przejrzystości, których należy przestrzegać przy uchwalaniu i wykonywaniu budżetu Unii;

71. podkreśla, że zasadniczym elementem utrudniającym uzgodnienie wieloletnich ram finansowych między państwami członkowskimi jest przywiązywanie przez nie największej wagi do sald netto; potwierdza swoje stanowisko, zgodnie z którym budżet Unii nie jest zwykłą grą, w której wygrywa tylko jedna strona, ale jest bodźcem do konwergencji i wyrazem wspólnych polityk, które wytwarzają zbiorową wartość dodaną; wzywa zatem państwa członkowskie, by zmieniły sposób postrzegania i podejścia do budżetu Unii, tj. ustanowiły wysokość budżetu w oparciu o dogłębną analizę potrzeb finansowych wynikających ze zobowiązań prawnych Unii, jej celów politycznych określonych w jej programach i strategiach politycznych oraz międzynarodowych zobowiązań, w celu zapewnienia, by nie doszło do kolejnego impasu, który jedynie oddali Unię jeszcze bardziej od jej obywateli; w związku z tym zwraca się do Komisji o przygotowanie badania dotyczącego oszczędności poczynionych na szczeblu krajowym przez państwa członkowskie dzięki finansowaniu polityki na poziomie UE;

72. zwraca uwagę na polityczną konieczność ustanowienia procedury podejmowania decyzji gwarantującej dostępność niezbędnych zasobów finansowych zarówno na szczeblu UE, jak i krajowym, w celu zapewnienia pełnej realizacji decyzji politycznych podjętych przez Radę Europejską;

Okres obowiązywania

73. przypomina, że zgodnie z motywem 3 rozporządzenia w sprawie WRF, trzy instytucje uzgodniły, że wspólnie przeanalizują, jaki byłby najlepszy czas trwania kolejnych WRF w kontekście przeglądu/rewizji; potwierdza swoje stanowisko, zgodnie z którym okres obowiązywania WRF powinien zostać dostosowany do kadencji zarówno Parlamentu, jak i Komisji, tak by wybory europejskie stały się forum dla debaty nad przyszłymi priorytetami w zakresie wydatków;

74. podkreśla jednak, że, zwłaszcza w przypadku programów opartych na zarządzaniu dzielonym w dziedzinie polityki spójności i rozwoju obszarów wiejskich, zasadnicze znaczenie ma przewidywalność w dłuższej perspektywie, ze względu na czas wymagany do uzgodnienia przepisów sektorowych oraz programów operacyjnych na szczeblu krajowym i regionalnym;

75. jest zdania, że w związku z szybko zmieniającą się sytuacją polityczną oraz z myślą o zapewnieniu większej elastyczności, niektóre elementy WRF powinny być uzgadniane na okres pięciu lat, natomiast inne – szczególnie elementy związane z programami wymagającymi programowania w dłuższej perspektywie lub z politykami przewidującymi złożone procedury w celu ustanowienia systemów wdrażania, takimi jak polityka spójności lub rozwój obszarów wiejskich – powinny być uzgadniane na okres 5+5 lat i obejmować obowiązkową rewizję śródkresową;

Reforma systemu zasobów własnych

76. podkreśla, że system zasobów własnych wymaga gruntownej reformy, której zasadami przewodnimi powinny być uproszczenie, sprawiedliwość i przejrzystość; oczekuje w związku z tym, że do końca 2016 r. Grupa Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych przedstawi ambitne sprawozdanie końcowe, a do końca 2017 r. Komisja przedstawi równie ambitny pakiet legislacyjny dotyczący zasobów własnych od 2021 r.;

77. kładzie nacisk na konieczność zredukowania udziału wkładów opartych na DNB w budżecie Unii, aby wyeliminować podejście państw członkowskich zakładające „należyty zwrot”; podkreśla, że zmniejszyłoby to obciążenia dla krajowych administracji finansowych, a tym samym udostępniło odnośne zasoby krajowym budżetom państw członkowskich; przypomina, że aktualnie zasoby własne oparte na VAT są zbyt złożone i w istocie stanowią drugi wkład oparty na DNB, w związku z czym wzywa do gruntownego zreformowania albo też zupełnego zlikwidowania tego źródła

Środa, 6 lipca 2016 r.

zasobów własnych; uważa jednak, że konieczne jest utrzymanie wkładów opartych na DNB jako elementu budżetu, gdyż spełniają one niezbędną funkcję równoważenia budżetu;

78. apeluje o wprowadzenie co najmniej jednego nowego rodzaju zasobów własnych, najlepiej takiego, który byłby wyraźnie powiązany z europejskimi politykami tworzącymi wartość dodaną; odnotowuje, że Grupa Wysokiego Szczebla omówiła już liczne możliwości w zakresie nowych zasobów własnych, takie jak zreformowany system VAT, podatek od transakcji finansowych, podział dochodu z tytułu emisji pieniądza przez EBC, zreformowany unijny system handlu emisjami oraz opodatkowanie emisji dwutlenku węgla, opodatkowanie transportu, podatek od osób prawnych, podatek od energii elektrycznej lub podatek cyfrowy; z niecierpliwością oczekuje na zalecenia Grupy Wysokiego Szczebla, aby określić i przygotować stanowisko Parlamentu w tym względzie; apeluje w tym kontekście o stopniowe zniesienie wszelkich form rabatów;

Jedność budżetu

79. podkreśla znaczenie zasady jedności budżetu i przypomina, że zgodnie z art. 310 ust. 1 TFUE wszystkie dochody i wydatki Unii powinny być wpisane do budżetu; jest zaniepokojony obserwowanym od niedawna odchodzeniem od metody wspólnotowej na rzecz międzyrządowych procesów decyzyjnych, czego przykładem jest, od 2014 r., ustanowienie funduszu powierniczego Békou dla Republiki Środkowoafrykańskiej, regionalnego funduszu powierniczego Unii Europejskiej w odpowiedzi na kryzys w Syrii (fundusz „Madad”), kryzysowego funduszu powierniczego UE dla Afryki oraz Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji; podkreśla, że ta forma finansowania obejmuje realokację środków z istniejących wieloletnich programów finansowych wynegocjowaną i uzgodnioną przez trzy instytucje; podkreśla, że zagraża to demokratycznej rozliczalności, ponieważ Parlament został wykluczony z ustanawiania tych środków;

80. zaznacza, że zgodnie z Traktatem Parlament i Rada uczestniczą w uchwalaniu budżetu na równych zasadach jako dwa organy władzy budżetowej; uważa ponadto, że pełna kontrola parlamentarna nad wszystkimi wydatkami jest istotnym elementem całego procesu wydatkowania środków UE; wzywa Komisję do zachowania jedności budżetu i uznania jej za zasadę przewodnią przy proponowaniu nowych inicjatyw dotyczących polityki;

81. potwierdza zajmowane od dawna stanowisko, zgodnie z którym Europejski Fundusz Rozwoju (EFR) powinien zostać włączony do budżetu Unii od 2021 r., przy jednoczesnym zapewnieniu finansowania Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce i operacji związanych z bezpieczeństwem;

82. podkreśla, że możliwe przyszłe włączenie EFR lub takich instrumentów ad hoc do budżetu UE wiąże się z tym, że ich odnośne środki finansowe zostaną dodane powyżej pułapów WRF, które będą musiały zostać odpowiednio skorygowane, aby nie narażać finansowania innych unijnych strategii politycznych i programów;

Zwiększona elastyczność

83. zaznacza, że sztywna struktura budżetu Unii uniemożliwia władzy budżetowej odpowiednie reagowanie na zmieniające się okoliczności; apeluje zatem o większą elastyczność w kolejnych WRF, szczególnie zwiększenie elastyczności między poszczególnymi działami w formie bardziej elastycznego korzystania z niewykorzystanych marginesów oraz między latami, z myślą o pełnym wykorzystaniu pułapów WRF;

84. podkreśla, że poza zdolnością do elastycznego reagowania na zmieniające się okoliczności bez uszczerbku dla uzgodnionego programowania, należy również zapewnić Unii zdolność do szybkiego reagowania na rodzące się kryzysy, takie jak obecny kryzys migracyjny; wzywa zatem do ustanowienia – obok już istniejących instrumentów szczególnych WRF – stałej rezerwy kryzysowej UE w ramach budżetu Unii, aby uniknąć rozwiązań ad hoc, takich jak ustanawianie funduszy powierniczych; podkreśla, że taki mechanizm, przeznaczony na reagowanie na kryzysy i nieprzewidziane sytuacje, powinien – ze względu na jego charakter – funkcjonować jako nowy specjalny instrument WRF i być rozliczany ponad pułapami WRF;

Proces podejmowania decyzji

85. przywołuje krytyczne stanowisko Parlamentu względem sposobu, w jaki przeprowadzono procedurę zmierzającą do przyjęcia rozporządzenia w sprawie WRF na lata 2014–2020; przypomina, że przyjęcie rozporządzenia wymaga zgody Parlamentu; podkreśla w związku z tym, że Parlament musi być od samego początku w pełni zaangażowany w stosowne negocjacje; uważa, że instytucje UE powinny sformalizować zasady dotyczące procedury przyjmowania kolejnych WRF i zawrzeć je w porozumieniu osiągniętym podczas śródkresowego przeglądu/ śródkresowej rewizji WRF, uwzględniając uchyczenia z poprzednich negocjacji oraz zapewniając pełną ochronę roli i prerogatyw Parlamentu zgodnie z postanowieniami Traktatów; uważa, że zasady te powinny ostatecznie zostać zapisane w porozumieniu międzyinstytucjonalnym, tak jak ma to miejsce w przypadku rocznej procedury budżetowej;

Środa, 6 lipca 2016 r.

86. uważa, że wymóg jednomyślności przy przyjmowaniu rozporządzenia w sprawie WRF stanowi prawdziwe utrudnienie w tym procesie; wzywa w związku z tym Radę Europejską do zastosowania klauzuli pomostowej w art. 312 ust. 2 TFUE w celu umożliwienia przyjęcia rozporządzenia w sprawie WRF większością kwalifikowaną; przypomina ponadto, że można zastosować również ogólną klauzulę pomostową, o której mowa w art. 48 ust. 7 TUE, w celu stosowania zwykłej procedury ustawodawczej; podkreśla, że przejście na głosowanie większością kwalifikowaną nad przyjęciem rozporządzenia w sprawie WRF byłoby zgodne z procesem podejmowania decyzji stosowanym dla celów przyjmowania praktycznie wszystkich wieloletnich programów UE, a także z roczną procedurą przyjmowania budżetu UE;

87. przypomina, że Traktat nie przyznaje Radzie Europejskiej prawa do sprawowania funkcji ustawodawczej; w tym kontekście ponawia swój stanowczy sprzeciw wobec ingerencji Rady Europejskiej w ustawodawstwo podczas ostatnich negocjacji w sprawie WRF; domaga się od Rady Europejskiej, by ograniczyła się do swych zadań określonych w Traktacie i by powstrzymywała się od uprzedzania zmian politycznych, które mają być ustanawiane w ramach zwykłej procedury ustawodawczej, a tym samym o respektowanie prerogatyw ustawodawczych Parlamentu wynikających z procedury współdecyzji;

88. nalega, by procedura ustawodawcza, której celem jest przyjęcie następnych WRF, została zakończona do końca 2018 r. w następstwie szeroko zakrojonych negocjacji między Parlamentem a Radą; podkreśla, że terminowe zawarcie porozumienia w sprawie WRF pozwoli na szybkie przyjęcie wszystkich rozporządzeń sektorowych oraz sprawi, że wszystkie programy będą mogły rozpocząć się bez opóźnień w dniu 1 stycznia 2021 r.; podkreśla znaczenie lepszego informowania parlamentów narodowych i obywateli europejskich o wyzwaniach związanych z kolejnymi WRF dzięki zorganizowaniu, w stosownych przypadkach, konferencji międzyinstytucjonalnej i międzyparlamentarnej;

o

o o

89. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, pozostałym zainteresowanym instytucjom i organom oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.
